

OFELIMÓS

II - Andreu Masagué

Ana Fernández Álvarez

campanadas@telefonica.net

Amb aquest terme grec, ofelimós, atribuït de qualsevol cosa capaç de satisfer una necessitat o un desig, oferim una sèrie de lliuraments plàstics que tenen com a principal objectiu aconseguir el gaudi visual que tota obra artística produeix. Es fa, precisament, des d'una publicació que porta ja molts anys especialitzant-se en la divulgació i l'anàlisi de l'art en totes les seves facetes. Amb el número 11 encetem una etapa dedicada a la imatge fotogràfica.

Andreu Masagué, sabadellenc, cursà estudis de medicina, però optà per la pràctica professional dins l'àmbit publicitari. Va ser membre de la Junta del Cine Club Sabadell de 1961 a 1969 i, de 1983 a 1986, membre de l'Espai 83', del Museu d'Art de Sabadell. Exerceix com a fotògraf editorial, publicitari i d'arquitectura, publicant els seus treballs a revistes com *FMR* i *L'uomo Vogue*. És també l'autor de les fotografies dels llibres *Bolívia*; *Redescobrir la Costa Brava*; *El agua en España*; *Vinos de España*; *Mataró i Sabadell, al tombant del segle*, entre altres.

La fotografia que inaugura aquesta nova sèrie posseeix un punt d'ironia evident. Davant el fortuït teló d'una construcció en obres, la doble informació viària que presenta la imatge ens provoca un inevitable somriure. Es tracta d'una mirada tatiana, destrement atrapada per l'objectiu d'en Masagué i que queda reforçada per un intel·ligent enquadrament. Un enquadrament gens mancat de poètica compositiva i on la paradoxa argumental d'aquesta imatge: *travessi, no giri a la dreta, aturi's*, apareix xopa d'accidental surrealisme. La tempera-

tura cromàtica s'ajusta a unes corbes de color molt precises aconseguint, per exemple, convertir la vulgar xarxa d'una obra en la vellutada i densa roba verda d'una tramoià. També, transformar la presència d'uns senyals viaris, en la geomètrica silueta d'una diva operística. La icona equilibra magníficament l'opacitat dels grisos i dels blancs horitzontals amb el brillant esclat del verd vertical. L'experimentada tècnica del fotògraf ha sabut dosificar els balanços de contrast, de saturació i de tons, de tal manera que el natural estatisme d'una fotografia adquireix aquí un fort caràcter dinàmic i una gran capacitat semàntica.